

Vol 1.

Ένας από τους κύριους στόχους μας ως κολεκτίβα, είναι να δημιουργήσουμε το χώρο για καλλιτεχνική έκφραση. Ένας τέτοιος χώρος είναι πολυεπίπεδα απαραίτητος, όχι μόνο για τους καλλιτέχνες και τη δημιουργικότητά τους, αλλά και για το κοινό. Αναγκαίος, Από τον πρόλογο, δηλαδή, τη δημιουργικότητα του καλλιτέχνη ως την κατάληξη δηλαδή την αισθητικότητα του κοινού. Σε αυτή τη διαδρομή όμως, κινούνται ταυτοχρόνως οι διαστάσεις του μέσου και του ιδιώματος, από το ποίημα που ενεργοποιείται μόνο όταν διαβαστεί ως τη φωτογραφία που ενεργοποιείται αποκλειστικά όταν «εμφανιστεί», η ενσωμάτωσή τους σε χωρικές πολλαπλότητες καθίσταται αναγκαία. Στη μορφή ενός δωματίου, μιας οθόνης, σε ένα βιβλίο η σε μια εφημερίδα.

Η διαδικασία συναρμολόγησης τέτοιων χώρων όμως, καθιστά υπαρκτή μια έγκριτη αναστολή. Αν λάβουμε ένα ψηφιακό έργο, ποια είναι η διαδικασία μετατροπής του σε φυσική ύλη; Αν αντιληφθούμε το βιβλίο ως ένα δωμάτιο, πως κατανέμεται ο χώρος για κάθε έργο; Ποια είναι η πιο κατάλληλη σειρά για να παρουσιαστούν αυτά τα έργα; Ποιος θα λάβει αυτές τις αποφάσεις και με ποια κριτήρια επιλογής;

Η δική μας βλέψη είναι να εγκαθιδρύσουμε ένα υλικό αρχείο τοπικής φωνής. Σε συνάρτηση λοιπόν με αυτό μας τον στόχο, στο πρώτο αυτό τόμο θέτουμε σαν στοχασμό την σύνταξη και ανάπτυξη ενός απρόβλεπτου διαλόγου μεταξύ των δυο μέσων όπου η διαδικασία συζεύξεων μεταξύ εικόνας και ποίησης αφήνεται στην τύχη. Αυτή η πρόσκληση λοιπόν απευθύνεται σε ντόπιους καλλιτέχνες με σκοπό την επίτευξη μιας ρευστής και πολυποίκιλης Τοπικότητας.

A principal aim of the collective is the production of space(s) wherein local expression will be facilitated. The composition of such spaces is of a manifold essence. From the prolegomenon: the artist's creativity, to the epilogue: the public's sensibility, the regularities of space run adjacent to the formations of scale and medium, the poem: activated when it's read, the photograph: enabled when it's viewed, all have been integrated in such spatial multiplicities: a room, a screen, the printed book the newspaper.

The process of assembling such spaces, renders a certain inhibition; how does one analogue digital-data, what's the process of translating it into physical matter? If we conceptualise the book as a room, how does one allocate the space each piece occupies? What is the most meticulous order for the presentation of the pieces? Who is to make the decisions and what are the criteria of choice?

Our aim: the inauguration of a physical archive of local voice, and in our attempt, this volume seeks to procure and facilitate an unpredictable dialogue among idioms, letting chance decide what goes where. This invitation, an open call for poems and photographs is addressed to locals for the attainment of a miscellaneous and fluid locality.

Kintsugi

Έλα να σμίξουμε τις πήλινες στιγμές μας με τα χρυσά ναδίρ μας
κι ύστερα αποκαμωμένοι από τη κοπιαστική ετούτην εργασία,
αγκαλιασμένοι ας απολαύσουμε μια κούπα λευκό κρασί,
από την κάποτε σπασμένη κούπα της ζωής μας.

“Kintsugi is the Japanese art of repairing broken pottery with gold, the idea being that the piece becomes more beautiful and valuable because it was broken.”

Νικόλας Παστελλόπουλος

Petros Constantinou

Velvet Rose

Velvet rose,
Created in vigilance,
Of the danger it posed,
To the heart of her suitors.
Yet never did they,
Cease her blossoming,
Just as she,
Never ceased to amaze.

Ali Neobhan

Rebecca Pericleous

Falling

There's always someone who tries
To catch you with a broken net...
But that poor person is blind, completely
Oblivious to that hole in their net.
They think they've caught you, saved you from your doom
But they can't see that you're still falling.
You fall straight through the hole and keep
Falling and falling. Falling and falling...
They tried their best but they are all just oblivious
To the extent of the negativity that surrounds your soul,
The deep, dark depression that drags you below to the point of no return.
So now you are falling. Falling faster and faster.
Trying with all your might to stop in midair,
Catch your breath and work your way back to the top.
But you're crashing fast to the ground.
The impact of collision is soon to be felt
Pounding every body part,
Shattering you into pieces.
But do you care? Do you really care?
Why is it such a struggle every day?
A constant fight in the dark,
A tragic drowning in the ocean...
Flying through the air,
Giving all your power to keep your wings from faltering...
But that's what they seem to be best at; faltering.

Ali Neobhan

Kathy Kattashi

Κάθισε
δεν μας έχει αφήσει ακόμα το απόγευμα

“Πάω δουλειά”,
απαντάς με ύφος απλό, κοιτάς το πρόσωπο μου με έκφραση πνιγμένης απογοήτευσης.

Το μέρος γνωστό.

Οι ώρες άγνωστες
όπως και ο μισθός,
αλληλένδετα,
αρχαία πλεκτάνη
ξεχασμένη πια
σκουριασμένη σε κιτρινισμένα χαρτιά.

Υπεραξία την λένε στα βιβλία που διάβασα.

και κάτι για τάξη μουρμουρά ο νους μου,
καθώς σε παρατηρώ να χάνεσαι σε πλήθος απολιτικοποιημένων προλετάρων.

Who are we?

We are our yawns in the morning, our morning coffee just before work; we are our hugs and our kisses. We are our 11 o'clock late night thoughts, the sweat dripping down our chin in the gym. We are the fire in our eyes and the sorrow in our hearts.

We are our little trivial thoughts and we are the last thought in our head just before we fall asleep.

We are the small sips of water during the day and the small sips of wine during the night.

We are the enthusiasm of our friends, the love of our relatives and the hate of ourselves. We are the long phone conversations at night; we are our warm socks and the taste of sweet hot chocolate.

We are the golden leaves spiraling down on earth, and the first drops of rain dripping down our cheek in autumn.

We are our colds during winter and the warm hugs under the bed sheet covers.

We are the smell of fresh wild flowers and the cycling route we frequently take. The long walks with friends and the waves crushing the beach at spring.

We are the hot summer weather and the enjoyment of a falling star.

We are our hot showers after a tiring day and our hangovers after a wild night. We are all the love we gave and all the sorrows we received.

We are all of what we want to be.

We are us...

Νικόλας Πατελλόπουλος

Penelope Vasquez Hadjilyra

Χαράζει

Σελίδες κενές
γαμημένες γραμμές
Πώς οι ξένοι να 'ναι τόσο πιο ζεστοί απ' το ζεστό...
Κι ότι έκαιγε να φλέγεται σε στάχτες
Σαν φαρμάκι που άργησε πολύ να εξαπλωθεί
Που σκοτώνει μία μία κάθε ανάσα και φωνή...
Σε σκοτεινά σοκάκια ψάχνω ίχνος παρηγοριάς
Λιγοστό το φως,
γύρω μου κανείς και ποιος;
Σαστισμένες εικόνες αμείλικτες, βουβές
Μόνο κοιτάνε μες τα βράδια τις χαμένες μας ψυχές
Ελπίδα καμιά. Δύναμη τέλος.
Σύγχυση και χάος, φόβος και τρόμος
σκοτάδι κι η αγάπη, παγωμένη, νεκρή...

Λουΐζα Λαζάρου

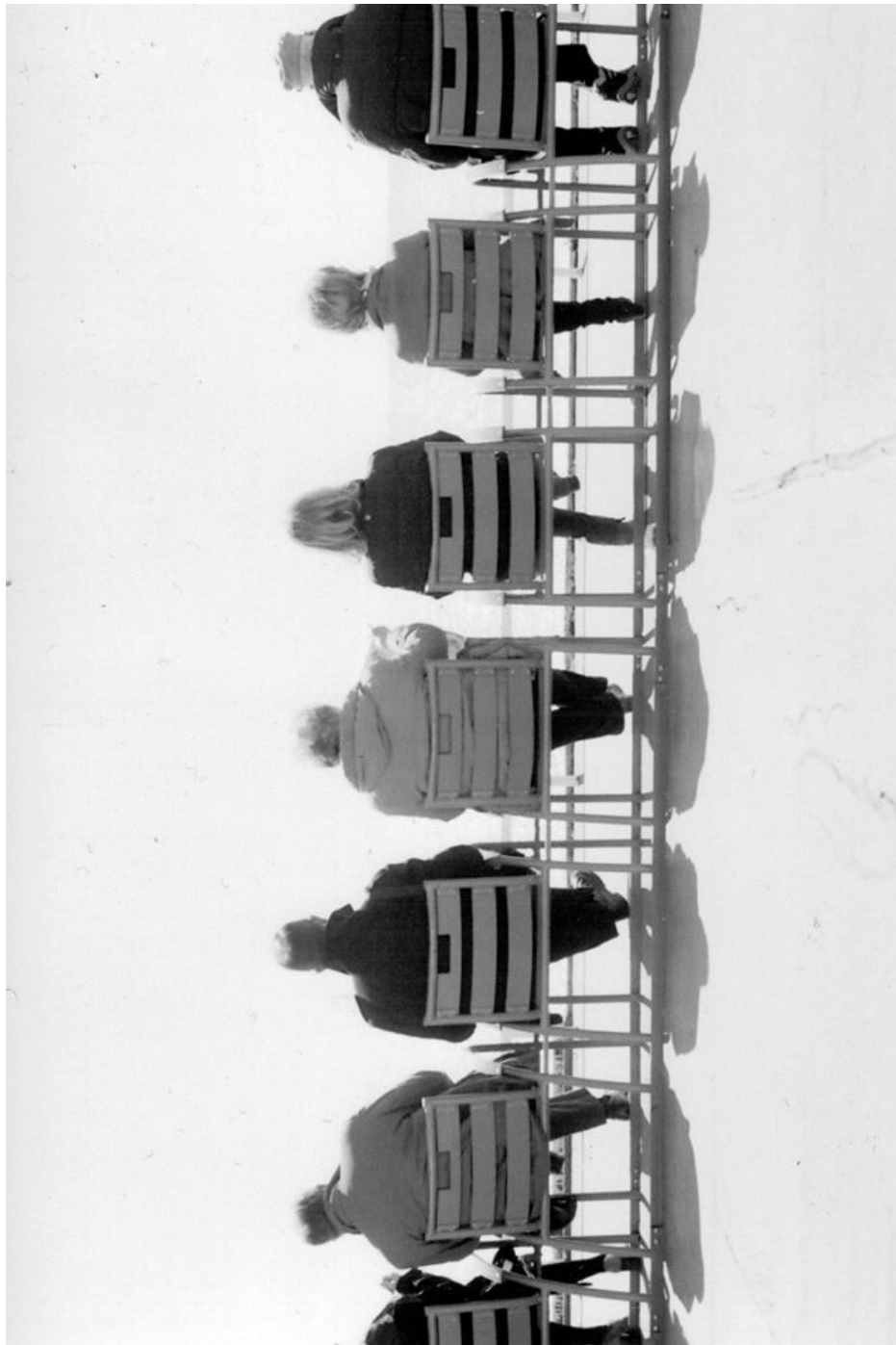
Clio Ha

Άτιτλο

Σύρε ρε γιέ μου μίαν μαθκίαν, μια μέσα στο κορμίν μου,
τζίαι ρέξε το βελόνι σου, που μέσα στο βλαντζί μου.
Ραφκε πομέσα ξώραφκε, ραφκε να στάσσει ξύδι,
τζίαι σύρνε τα κομμάθκια μου, στου Άδη το καμίνι.
Σύρνε τα πας το πάτωμα, τη γη να την ποσχίζουν,
να αννοίουν τρύπες μιάλες ννα , τους κατω να φωτίζουν.
Καντίλι να τη κάμουσιν, ούλληνη τη μοναξιά μου,
να κάμουσιν πολλά τζιερκα, που δέρμαν της καρκιάς μου.
Πέρκι κόψεις το τέρτιν μου, νακκον πριν να χαράξει,
πριν στείλει ο Άδης τη Σκιά, τζιουλλους εννα μας σφάξει.
Στέλλει τον Χάροντα ποδά, στις Γής το μαύρο χώμα,
στέλλει τον νύχτα πίσσενη, που ξεσχιλά το σώμα.

Άισμε Χάρε να χαρείς, να σκάψω μοναχός μου,
ουλλο το μνήμα μου εγιώ, στο χρόνον τον δικό μου.
Άισμε τζίαι οι σκέψεις μου σαν αετοί στο πτώμαν,
αρρώνουν τζίαι αντακόννουσιν τζίαι βάλλουν με στο χώμα.

Arcueil E.

Clio Ha

MK

Days grouped into weeks
grouped into months
and then a year;

a lifetime; in a year.

small pieces of paper,
colourful post-its, receipts
and supermarket lists,

“my birthday”
amongst all these.

Kathy Kattashis

M.

Carmine Lullabies

A farewell adds something to this world. It frees up a room
in your heart of four rooms:

three for them, one for you, one

in which you store small nothings. A farewell adds something:

a celebration dressed in carmine lullabies.

A farewell adds something to this world. It sprinkles on us sawdust.

In the fullness of time, we will seek nothing magical.

We must learn that home is where the front door is.

Every creak is true. Every bent planned.

Every step moves selves closer.

We must learn to carve out the past

and leave imprints

as we hollow.

There lights a scar-show

for whoever enters; faint as murmur,

there happiness can grow rhino-strong

telemarketer persistent.

Ο

Σκοτείνιασε πρωινιάτικα σήμερα.
Ξεκουράζεις στο απέραντο την περιττή σου ευτυχία.

Τα κύματα τραγουδούν στο μυαλό σου
σαν ερωμένες σε ξένα κρεβάτια
Ξελογιάζοντας ένα ένα κύτταρο.
Τι κύματα, τι κρίματα, όλα τείνουν προς το άπειρο.

Αναρωτιέμαι με τι κρίματα φίλεψες
πόσα νεκρά σώματα πόθησες
ποιες τραγωδίες σε παίζανε
για να ξεγυμνώσεις τις αντοχές σου
σε αυτή τη μαύρη θάλασσα.

Δεξιά σου μια μαία σκοτώνει γλάρους
μην τυχόν και ακουστούν πρόωρα νανουρίσματα
και αποκοιμηθεί το ακροατήριο στη μέση της παράστασης.

Αριστερά σου μια αγέλη αρπακτικών
τρώει ό,τι απέμεινε από το ακρωτηριασμένο
κορμί ενός εφήβου.

Θυμάμαι ότι μειδίασες μπροστά
στο πανόραμα που έβλεπες
και μου υποσχέθηκες ψιθυριστά πόσες φορές θα πεθάνω
σε αυτή τη μαύρη θάλασσα.

#2

Θέλω να σκοτώσω τα αισθήματα,
 Να μην μπορέσουν ξανά να ακουμπήσουν την ψυχή μου

Να γίνω μουντός

Και να ξεχάσω τη γνώση που έφερε τόσο πόνο,
 τις αλήθειες που μία μία σακάτευσαν τον αφελή εαυτό μου

Μα

τα χαμένα βλέμματα, ανθρώπων που κοίταξα στα μάτια,
 τα ουρλιαχτά ανθρώπων που αγάπησα,
 και η ειρωνεία,
 με κάνουν να εξοργίζομαι,
 και με την σειρά μου να τρελαίνομαι στο πείσμα μου,
 να μισώ, να απελπίζομαι,
 και να ελπίζω ξανά.

Αντόνης Παστελλόπουλος

Petros Constantinou

